

Sygn. akt XVII AmA 112/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Hanna Kulesza**

Protokolant: sekretarz sądowa Irmina Bartochowska

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2014 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania **M. S. (1)** prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w P.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

o stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 20 czerwca 2013 r., nr (...)

1. uchyła zaskarżoną decyzję w zakresie punktu II,
2. oddala odwołanie w pozostałej części,
3. zasądza od M. S. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w P. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Hanna Kulesza

Sygn. akt XVII AmA 112/13

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 20 czerwca 2013r. na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów oraz art. 33 ust. 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania ws. praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko M. S. (1) prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) w P., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: „Prezes, pozwany”):

w punkcie **I** uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów działanie ww. przedsiębiorcy polegające na:

1. stosowaniu w Regulaminie sklepu internetowego [www\(...\).pl](http://www(...).pl) w obrocie z konsumentami postanowienia o treści : „ zgodnie z ustawą z dn.2 marca 2000 roku, o ochronie niektórych prawa konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz.U. z 2000 nr 2000, poz. 271), kupujący ma prawo odstąpić od zawartej umowy kupna bez podania przyczyny w ciągu 10 dni od daty odebrania przesyłki (Ustawa nie dotyczy podmiotów gospodarczych).(…) Zwracany towar należy dostarczyć (...) do siedziby firmy (...) w komplecie: przedmiot, dowód zakupu, karta gwarancyjna oryginalne opakowanie oraz pisemne Odstąpienie od umowy kupna-SPRZEDAŻY”, co jest niezgodne z art. 7 ust. 1 i 3 w zw. z art. 17 ustawy z dnia 2 marca 2000 o ochronie niektórych

praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (tj. Dz.U. z 2012r, poz. 1225)

- i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 1 grudnia 2012 r.

2. stosowaniu w Regulaminie sklepu internetowego [www\(...\).pl](http://www(...).pl) w obrocie z konsumentami postanowienia o treści: „ zgodnie z ustawą z dn.2 marca 2000 roku, o ochronie niektórych prawa konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz.U. z 2000 nr 2000, poz. 271), kupujący ma prawo odstąpić od zawartej umowy kupna bez podania przyczyny w ciągu 10 dni od daty odebrania przesyłki (Ustawa nie dotyczy podmiotów gospodarczych).(…) Jest to możliwe tylko wtedy, gdy towar (...) pozostaje (...) w nienaruszonym opakowaniu (...), co jest niezgodne z art. 7 ust. 3 w zw. z art. 17 ustawy z dnia 2 marca 2000 o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (tj. Dz.U. z 2012r, poz. 1225)

- i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 1 grudnia 2012 r.

3. stosowaniu w Regulaminie sklepu internetowego [www\(...\).pl](http://www(...).pl) oraz w Regulaminach kont aukcyjnych o nazwie (...) oraz (...) znajdujących się na portalu (...) w obrocie z konsumentami, postanowienia o treści: „(...) Zwracany towar należy dostarczyć KURIEREM do siedziby Firmy (...) (...)”, co jest niezgodne z art. 7 ust. 3. w zw. z art. 17 ustawy z dnia 2 marca 2000 o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (tj. Dz.U. z 2012r, poz. 1225)

- i stwierdziła zaniechanie jej stosowania z dniem 1 grudnia 2012r.

4. stosowaniu w Regulaminie sklepu internetowego [www\(...\).pl](http://www(...).pl) oraz w Regulaminach kont aukcyjnych o nazwie D. (...) oraz (...) znajdujących się na portalu (...) w obrocie z konsumentami, postanowień o treści: „(...) Sklep gwarantuje zwrot kwoty równej cenie towaru w ciągu 14 dni roboczych na konto bankowe wskazane przez Kupującego (...)” oraz „(...) Gwarantujemy zwrot kwoty równej cenie towaru w ciągu 14 dni roboczych na konto wskazane przez Kupującego (...)”, które są niezgodne z art. 7 ust. 3 w zw. z art. 17 ustawy z dnia 2 marca 2000 o ochronie niektórych praw konsumentów raz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (tj. Dz.U. z 2012r, poz. 1225)

- i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 1 grudnia 2012 r.

5. stosowaniu w Regulaminie sklepu internetowego [www\(...\).pl](http://www(...).pl) oraz w Regulaminach kont aukcyjnych o nazwie D. (...) oraz (...) znajdujących się na portalu (...) w obrocie z konsumentami, postanowienia o treści: „(...) Koszty przesyłek nie podlegają zwrotowi (zgodnie z ustawą z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego – Dz.U nr 141, poz. 1176 z zm.), która nie daje podstaw do dochodzenia od sprzedawcy zwrotu kosztów dostarczenia zakupionego towaru do domu konsumenta (...), co jest niezgodne z art. 7 ust. 1 i ust. 3 w zw. z art. 17 ustawy z dnia 2 marca 2000 o ochronie niektórych praw konsumentów raz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (tj. Dz.U. z 2012r, poz. 1225)

- i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 1 grudnia 2012r.

6. stosowaniu w Regulaminie sklepu internetowego [www\(...\).pl](http://www(...).pl) oraz w Regulaminach kont aukcyjnych o nazwie D. (...) oraz (...) znajdujących się na portalu (...) w obrocie z konsumentami, postanowienia o treści: „(...) W przypadku zwrotów towarów objętych wysyłką gratisową, zwraca kwota zostanie pomniejszona o obowiązujący koszt przesyłki (...)”, które jest niezgodne z art. 7 ust. 3 w zw. z art. 17 ustawy z dnia 2 marca 2000 o ochronie niektórych praw konsumentów raz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (tj. Dz.U. z 2012r, poz. 1225)

- i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 1 grudnia 2012r.

7. stosowaniu w Regulaminie sklepu internetowego [www\(...\).pl](http://www(...).pl) oraz w Regulaminach kont aukcyjnych o nazwie D. (...) oraz (...) znajdujących się na portalu (...) pl, w obrocie z konsumentami, postanowienia o treści: „Na wypadek rażących nadużyć w korzystaniu przez Klientów z prawa do odstąpienia od umowy sprzedaży, o którym mowa, Sprzedający zastrzega sobie możliwość ocen takich przypadków pod kątem przesłanek z art. 5 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którym nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym, przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego”, co jest niezgodne z art. 7 ust. 1 w zw. z art. 17 ustawy z dnia 2 marca 2000 o ochronie niektórych praw konsumentów raz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (tj. Dz.U. z 2012r, poz. 1225)

- i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 1 grudnia 2012r.

8. stosowaniu w Regulaminie sklepu internetowego [www\(...\).pl](http://www(...).pl) oraz w Regulaminach kont aukcyjnych o nazwie D. (...) oraz (...) znajdujących się na portalu (...) w obrocie z konsumentami, postanowienia o treści: „Instrukcje obsługi oraz inne dokumenty wysyłamy w formie elektronicznej (po otrzymaniu przez Klienta sprzętu i powiadomieniu nas o tym)”, co jest niezgodne z art. 3 ust.5 ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr141 , poz.1176 ze zm.) - i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 1 grudnia 2012r.

w punkcie **II** uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów działanie ww. przedsiębiorcy polegające na stosowaniu w Regulaminie sklepu internetowego [www\(...\).pl](http://www(...).pl) oraz w Regulaminie kont aukcyjnych o nazwie (...) oraz (...) znajdujących się na portalu (...).pl w obrocie z konsumentami postanowień, które zostały wpisane do Rejestru postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁽⁽⁴⁵⁾⁾ ustawy z dnia 17 listopada 1964r. K. postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296 ze zm.) o treści:

1. „Wszelkie informacje na temat sprzętu w ofercie [www\(...\).pl](http://www(...).pl) są zgodnie z danymi katalogowymi producentów. Sklep zastrzega sobie prawo do ewentualnych błędów”

- i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 1 grudnia 2012r,

2. „Sądem właściwym dla rozpatrywania sporów wynikłych z umowy sprzedaży jest Sąd

Właściwy dla siedziby Sklepu internetowego”,

- i stwierdził zaniechanie jej stosowani z dniem 1 grudnia 2012r.

w punkcie **III** uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów praktykę w związku z działalnością ww. przedsiębiorcy prowadzoną za pośrednictwem strony internetowej [www\(...\).pl](http://www(...).pl) oraz kont aukcyjnych o nazwie (...) oraz (...) znajdujących się na portalu (...).pl polegającą na nieinformowaniu konsumentów przed zawarciem umowy na odległość, najpóźniej w chwili złożenia konsumentowi propozycji zawarcia umowy, o miejscu i sposobie składania reklamacji, co jest niezgodne z art. 9 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (tj. Dz.U. z 2012r poz. 1225)

- i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 1 grudnia 2012r.

w punkcie **IV** uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów o której mowa w art. 24 ust. 1 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów działanie ww. przedsiębiorcy polegające na:

1. naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji – w związku z prowadzoną działalnością za pośrednictwem strony internetowej [www\(...\).pl](http://www(...).pl) oraz kont aukcyjnych o nazwie (...) oraz (...) znajdujących się na portalu (...).pl – w zakresie niepotwierdzenia najpóźniej w momencie rozpoczęcia

spełnienia świadczenia, informacji o imieniu i nazwisku (nazwie), adresie zamieszkania (siedziby) przedsiębiorcy, co jest niezgodne z art. 9 ust. 3 w zw. z art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (tj.Dz.U. z 2012r., poz.1225)

- i nakazała zaniechania jej stosowania

2. naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji – w związku z prowadzoną działalnością za pośrednictwem strony internetowej www(...)pl oraz kont aukcyjnych o nazwie (...) oraz (...) znajdujących się na portalu (...)pl – w zakresie niepotwierdzenia konsumentom najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełnienia świadczenia, informacji o istotnych właściwościach świadczenia i jego przedmiotu, co jest niezgodne z art. 9 ust. 3 w zw. z art. 9 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (tj.Dz.U. z 2012r., poz.1225)

- i nakazała zaniechania jej stosowania

3. naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji – w związku z prowadzoną działalnością za pośrednictwem strony internetowej www(...)pl oraz kont aukcyjnych o nazwie (...) oraz (...) znajdujących się na portalu (...)pl – w zakresie niepotwierdzenia konsumentom najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełnienia świadczenia, informacji o cenie lub wynagrodzeniu obejmujących wszystkie składniki, w szczególności cła i podatki co jest niezgodne z art. 9 ust. 3 w zw. z art. 9 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (tj.Dz.U. z 2012r., poz.1225)

- i nakazał zaniechania jej stosowania

4. naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji – w związku z prowadzoną działalnością za pośrednictwem strony internetowej www(...)pl oraz kont aukcyjnych o nazwie (...) oraz (...) znajdujących się na portalu (...)pl – w zakresie niepotwierdzenia konsumentom najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełnienia świadczenia, informacji o zasadach zapłaty ceny lub wynagrodzenia ,co jest niezgodne z art. 9 ust. 3 w zw. z art. 9 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (tj.Dz.U. z 2012r., poz.1225)

- i nakazał zaniechania jej stosowania

5. naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji – w związku z prowadzoną działalnością za pośrednictwem strony internetowej www(...)pl oraz kont aukcyjnych o nazwie (...) oraz (...) znajdujących się na portalu (...)pl – w zakresie niepotwierdzenia konsumentom najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełnienia świadczenia, informacji o kosztach oraz terminie i sposobie dostawy, co jest niezgodne z art. 9 ust. 3 w zw. z art. 9 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (tj.Dz.U. z 2012r., poz.1225)

- nakazał zaniechania jej stosowania

6. naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji – w związku z prowadzoną działalnością za pośrednictwem strony internetowej www(...)pl oraz kont aukcyjnych o nazwie (...) oraz (...) znajdujących się na portalu (...)pl – w zakresie niepotwierdzenia konsumentom najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełnienia świadczenia, informacji o prawie odstąpienia od umowy w terminie dziesięciu dni, ze wskazaniem wyjątków, o których mowa w art. 10 ust. 3, co jest niezgodne z art. 9 ust. 3 w zw. z art. 9 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (tj.Dz.U. z 2012r., poz.1225)

- i nakazała zaniechanie jej stosowanie

7. naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji – w związku z prowadzoną działalnością za pośrednictwem strony internetowej www.(...).pl oraz kont aukcyjnych o nazwie (...) oraz (...) znajdujących się na portalu (...).pl – w zakresie niepotwierdzenia konsumentom najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełnienia świadczenia, informacji o terminie, w jakim oferta lub informacja o cenie albo wynagrodzeniu mają charakter wiążący, co jest niezgodne z art. 9 ust. 3 w zw. z art. 9 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (tj.Dz.U. z 2012r., poz.1225)

- i nakazała zaniechania jej stosowania

8. naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji – w związku z prowadzoną działalnością za pośrednictwem strony internetowej www.(...).pl oraz kont aukcyjnych o nazwie (...) oraz (...) znajdujących się na portalu (...).pl – w zakresie niepotwierdzenia konsumentom najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełnienia świadczenia, informacji o miejscu i sposobie składania reklamacji, co jest niezgodne art. 9 ust. 3 w zw. z art. 9 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (tj.Dz.U. z 2012r., poz.1225)

- nakazał zaniechania jej stosowania

w jej punkcie **V** na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, nałożył na M. S. (2) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w P. , kary pieniężne w wysokości:

1. 15750 (piętnaście tysięcy siedemset pięćdziesiąt) złotych płatną do budżetu państw z tytułu naruszenia zakazu, o którym jest mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie I. sentencji decyzji;
2. 2363 (dwa tysiące trzysta sześćdziesiąt trzy) złote płatną do budżetu państw z tytułu naruszenia zakazu, o którym jest mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie II;
3. 1575 (tysiąc pięćset siedemdziesiąt pięć) złotych płatną do budżetu państw z tytułu naruszenia zakazu, o którym jest mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie III sentencji decyzji;
4. 35280 (trzydzieści pięć tysięcy dwieście osiemdziesiąt) złotych płatną do budżetu państw z tytułu naruszenia zakazu, o którym jest mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie IV sentencji decyzji.

w punkcie **VI** na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów obciążył M. S. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w P. kosztami przeprowadzonego postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy i zobowiązać przedsiębiorcę do zwrotu na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwoty 36 (trzydziestu sześciu) złotych w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia się decyzji.

(decyzja, k. 3-18 akt sądowych).

Odwołanie od powyższej decyzji, w dniu 8 lipca 2013 r., wniósł M. S. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) w P. (dalej: „powód”), zaskarżając decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucono naruszenie:

1. Art. 7 w zw. z art. 17 ustawy z dnia 2 marca 2010r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpiecznych w zw z art. 24 ust. 1 i 2 art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez błędne uznanie, iż zachowanie przedsiębiorcy nosi cechy praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,
2. Naruszenie art. 3 ust. 5 ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego w zw. z art. 24 ust. 2 i 3 i art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez błędne uznanie iż zachowanie przedsiębiorcy nosi cechy praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,
3. naruszenie art. 479⁴⁵ kodeksu postępowania cywilnego w zw. z art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez błędne uznanie, iż zachowanie przedsiębiorcy nosi cechy praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,
4. naruszenie przepisu art. 9 ust. 1 w zw. z art. 17 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny w zw. z art. 24 ust. 1 i 2 i art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez błędne uznanie, iż zachowanie przedsiębiorcy nosi cechy praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,
5. naruszenie przepisu art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na wymierzeniu przedsiębiorcy kary pieniężnej , względnie na wymierzeniu kary w zbyt wysokim zakresie

W oparciu o powyższe powód wniósł o zmianę decyzji w całości poprzez orzeczenie, że przedsiębiorca nie naruszył przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny oraz ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu Cywilnego. Ewentualnie , wniósł o zmianę decyzji w zakresie dotyczącym wymiaru kary przez zaniechanie ukarania lub też wymierzenie kary w obniżonej wysokości. Wniósł o zasądzenie kosztów postępowania sądowego.

(odwołanie wraz z załącznikami, k. 19-39,).

Odpowiadając na odwołanie w dniu 08 sierpnia 2013r. (data stempla pocztowego) pozwany wniósł o jego oddalenie w całości, w tym o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(odwołanie k. 47-54 akt sądowych)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. (1) jest przedsiębiorcą, prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) w P., który w ramach tej działalności prowadził sprzedaż detaliczną artykułów przez domy sprzedaży wysyłkowej lub za pośrednictwem sklepu internetowego o adresie www.(...).pl oraz kont aukcyjnych na portalu (...).pl dla użytkowników o nazwie (...) oraz (...).

(okoliczność bezsporna.).

Od 2010 r. przedsiębiorca M. S. (1) we wzorcu umownym - regulamin sklepu internetowego www.(...).pl oraz w regulaminie kont aukcyjnych znajdujących się na portalu (...) dla użytkowników o nazwie (...) oraz (...), stosował w obrocie z konsumentami postanowienia o treści:

„ zgodnie z ustawą z dn.2 marca 2000 roku, o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. z 2000r.nr 22, poz.271), kupujący ma prawo odstąpić od zawartej umowy kupna bez podania przyczyny w ciągu 10 dni od daty odebrania przesyłki (Ustawa nie dotyczy podmiotów gospodarczych).
(...) Zwracany towar należy dostarczyć KURIEREM do siedziby firmy (...)

w komplecie: przedmiot, dowód zakupu, karta gwarancyjna, oryginalne opakowanie oraz pisemne Odstąpienie od Umowy Kupna-Sprzedaży. Sklep gwarantuje zwrot kwoty równej cenie towaru w ciągu 14 dni roboczych na konto bankowe wskazane przez Kupującego. Koszty przesyłek nie podlegają zwrotowi (zgodnie z ustawą z dnia 27 lipca 2002

r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego - Dz. U. nr 141, poz. 1176 ze zm.), która nie daje podstaw do dochodzenia od sprzedawcy zwrotu kosztów dostarczenia zakupionego towaru do domu konsumenta (...) W przypadku zwrotów towarów objętych wysyłką gratisową, zwracana kwota zostanie pomniejszona o obowiązujący koszt przesyłki (...)"

(dowód: pkt 16 regulaminu sklepu internetowego [www\(...\).pl](http://www(...).pl) k. 12 akt administracyjnych)

Zgodnie z ustawą z dn. 2 marca 2000 roku, o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz.U. z 2000r.nr 22, poz.271), kupujący ma prawo odstąpić od zawartej umowy kupna bez podania przyczyny w ciągu 10 dni od daty odebrania przesyłki (Ustawa nie dotyczy podmiotów gospodarczych).

(...) Zwracany towar należy dostarczyć KURIEREM do siedziby firmy (...)

w komplecie: przedmiot, dowód zakupu, karta gwarancyjna, oryginalne opakowanie.

Gwarantujemy zwrot kwoty równej cenie towaru w ciągu 14 dni roboczych na konto bankowe wskazane przez kupującego Koszty przesyłek nie podlegają zwrotowi (zgodnie z ustawą z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego - Dz. U nr 141, poz. 1176 ze zm), która nie daje podstaw do dochodzenia od sprzedawcy zwrotu kosztów dostarczenia zakupionego towaru do domu konsumenta (...) W przypadku zwrotów towarów objętych wysyłką gratisową zwracana kwota zostanie pomniejszona o obowiązujący koszt przesyłki (...)" –

(dowód: pkt 8 Regulaminu kont aukcyjnych [www\(...\).pl](http://www(...).pl) k. 14 akt administracyjnych)

„Na wypadek rażących nadużyć w korzystaniu przez Klientów z prawa do odstąpienia od umowy sprzedaży, o którym mowa, Sprzedający zastrzega sobie możliwość oceny takich przypadków pod kątem przesłanek z art. 5 Kodeksu Cywilnego, zgodnie z którym nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego"

(dowód: pkt 17 Regulaminu sklepu internetowego [www\(...\).pl](http://www(...).pl) k. 12 akt administracyjnych oraz pkt 10 Regulaminu kont aukcyjnych, k.15 akt administracyjnych)

„Instrukcje obsługi oraz inne dokumenty wysyłamy w formie elektronicznej (po otrzymaniu przez Klienta sprzętu i powiadomieniu nas o tym)"""

(dowód: pkt 27 Regulaminu sklepu internetowego [www\(...\).pl](http://www(...).pl) k.12 akt administracyjnych oraz pkt 15 Regulaminu kont aukcyjnych, k. 15 akt administracyjnych).

„Wszelkie informacje na temat sprzętu w ofercie [www\(...\).pl](http://www(...).pl) są zgodne z danymi katalogowymi producentów. Sklep zastrzega sobie prawo do ewentualnych błędów"

(dowód: pkt 24 Regulaminu sklepu internetowego [www\(...\).pl](http://www(...).pl) , k.12 akt administracyjnych)

„Sądem właściwym dla rozpatrywania sporów wynikłych z umowy sprzedaży jest Sąd właściwy dla siedziby Sklepu internetowego"

(dowód: pkt 29 in fine Regulaminu sklepu internetowego www.(...).pl k.12 akt administracyjnych oraz pkt 9 in fine Regulaminu kont aukcyjnych (...).pl k. akt administracyjnych)

Regulamin sklepu internetowego oraz kont aukcyjnych (...).pl nie zawierał informacji odnośnie miejsca i sposobu składania reklamacji. Przedsiębiorca nie wystawiał konsumentom żadnych dokumentów na potwierdzenie zawarcia umów na odległość.

(okoliczność bezsporna)

Przedsiębiorca przedstawił nowy regulamin sklepu internetowego www.(...).pl oraz kont aukcyjnych (...).pl z datą jego obowiązywania od 1 grudnia 2012r. Regulaminy zawierały nowe postanowienia a zakwestionowane przez Prezesa zostały z nich wykreślone.

(dowód: regulamin k. 40-45 akt administracyjnych)

Przedsiębiorca nie przedstawił na żądanie Prezesa UOKiK zeznania podatkowego o wysokości osiągniętego przychodu z tytułu działalności gospodarczej za rok 2012 jak również nie wskazał wysokości przychodu osiągniętego, z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na zawieraniu umów sprzedaży na odległość za pośrednictwem sklepu internetowego oraz kont aukcyjnych.

(dowód: wezwane z dnia 30 kwietnia 2013r. k 68-69 akt administracyjnych, wezwanie k. 19 maja 2013 r, akt administracyjnych).

Prezes UOKiK ustalił przychód przedsiębiorcy za 2012r. na podstawie informacji przekazanych przez Urząd Skarbowy w G. w wysokości [tajemnica przedsiębiorstwa].

(dowód: k.77 akt administracyjnych)

Zawiadomieniem z dnia 4 czerwca 2013r. Prezes UOKiK na podstawie art. 10 § 1 k.p.a. poinformował M. S. (1) o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie i prawie do zapoznania się z zebrany materiałem w toku postępowania administracyjnego i prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 7 dnia od dnia doręczenia zawiadomienia. Z prawa tego powód nie skorzystał.

(dowód: zawiadomienie k.80-81 akt administracyjnych.)

Powyżej opisany stan faktyczny jako nie sporny został ustalony przez Sąd w oparciu o ww. dowody, których wiarygodność nie budziła zastrzeżeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie w przeważającym zakresie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U.z 2007r. Nr 99,poz. 660 ze zm) – dalej jako ustawa okik- stanowi, że zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działania przedsiębiorcy, w tym między innymi stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c., naruszenie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej prawdziwej i pełnej informacji oraz nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji.

Literalne brzmienie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy okik wskazuje, iż do uznania, że doszło do stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest kumulatywne spełnienie następujących przesłanek:

- 1) kwestionowane działanie jest działaniem przedsiębiorcy,
- 2) bezprawność działania przedsiębiorcy,
- 3) godzenie w zbiorowy interes konsumentów.

Nie budzi w niniejszej sprawie wątpliwości, że powód jest przedsiębiorcą oraz to, że podejmował działania w obrocie z konsumentami - zawierał umowy w oparciu o wzorce umowy tj. regulamin zamieszczony na stronie [www\(...\).pl](http://www(...).pl) oraz regulamin kont aukcyjnych na portalu [\(...\).pl](http://(...).pl) dla użytkowników o nazwie (...) oraz (...).

O bezprawności w rozumieniu powołanego przepisu możemy mówić, gdy zachowanie przedsiębiorcy – czyli jego działanie bądź zaniechanie – jest sprzeczne z powszechnie obowiązującym porządkiem prawnym, a więc zarówno z normami prawnymi, z zasadami współżycia społecznego i dobrymi obyczajami. Bezprawność jest przy tym obiektywnym czynnikiem, a więc jest niezależna od winy i jej stopnia, jak również dla jej stwierdzenia nie jest wymagana po stronie sprawcy świadomość istnienia naruszeń. Bezprawność jest także niezależna od wystąpienia szkody.

Bezprawne praktyki muszą być ponadto wymierzone w zbiorowe interesy konsumentów, czyli odnosić się do szerszego kręgu obecnych, przyszłych i potencjalnych konsumentów, a więc naruszać prawa nieograniczonej liczby konsumentów. Interes, który jest chroniony owym przepisem, to interes prawny rozumiany jako określone potrzeby konsumenta, które zostały uznane przez ustawodawcę za godne ochrony (wyrok SN z 13 lipca 2006r. III SZP 3/06, OSNP 2007, nr 1-2, poz.35).

Oceny czy w danej sytuacji mamy do czynienia z bezprawnym naruszeniem interesu konsumentów dokonujemy na podstawie analizy określonych aktów prawnych, które swym działaniem naruszył przedsiębiorca.

Sąd uznaje za trafną ocenę dokonaną przez organ wydający decyzję, że działania opisane w punkcie I 1-8 były sprzeczne z bezwzględnie obowiązującymi przepisami tj. z ustawą z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (tj. Dz.U.20012r., poz.1225) dalej jako – ustawa onpk oraz z ustawą z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141, poz. 1176 ze zm.) – dalej jako ustawa swsk. Wykazana bezprawność postanowień wzorca ujętych w punktach I 1-7 sentencji decyzji, na podstawie którego powód zawierał umowy w obrocie z konsumentami jest konsekwencją treści art. 17 w brzmieniu: nie można w drodze umowy wyłączyć lub ograniczyć praw konsumenta określonych w art. 1-16e, co implikuje wniosek o semiimperatywności norm zawartych w powołanej ustawie. Określenie we wzorcu umowy praw konsumenta w sposób mniej korzystny w stosunku do regulacji wynikających z przepisów ustawy o ochronie jest zatem działaniem bezprawnym.

Odnosząc się do punktu I 1-2 sentencji decyzji, Sąd podziela ocenę pozwanego, co do sprzeczności zakwestionowanych postanowień Regulaminu z art. 7 ustawy onpk., który stanowi, że konsument zawierający umowę na odległość może od niej odstąpić bez podania przyczyny, składając stosowne oświadczenie na piśmie w terminie 10 dni. Postanowienie umieszczone we wzorcu, z którego wynika, że konsument został zobligowany do jednoczesnego zwrotu towaru wraz ze złożeniem oświadczenia o odstąpieniu od umowy w terminie 10 dni jest sprzeczne z treścią art.7 ust. 1 i 3 ustawy onpk w zakresie w jakim obowiązuje konsumenta przy wykonaniu uprawnienia odstąpienia do jednoczesnego zwrotu towaru, w terminie w jakim konsument od umowy może odstąpić. Powiązanie złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy z obowiązkiem zwrotu towaru na tle kwestionowanego zapisu jest oczywiste, ponieważ w dalszej części postanowienia, powód jednoznacznie wskazuje, że zwracany towar należy dostarczyć w komplecie wraz z oświadczeniem. Wymaganie od konsumenta dokonania zwrotu towaru w ciągu 10 dni od dnia wydania rzeczy, podczas gdy jest to termin na złożenie oświadczenia woli o odstąpieniu od umowy, a zwrot towaru może nastąpić później, nie znajduje uzasadnienia w przepisach ustawy.

Oświadczenie o odstąpieniu zgodnie z art. 7 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy onpk dla swej skuteczności prawnej wymaga zachowania terminu i nie jest uzależnione od jednoczesnego wykonania zwrotu zakupionego towaru. Ustawodawca wskazał termin dla zwrotu towaru określając go jako niezwłoczny, lecz nie dłuższy niż czternaście dni.

Ograniczeniem uprawnienia konsumenta do odstąpienia od umowy jest również uzależnienie skutku ustania umowy dla obu stron - od zwrotu towaru w nienaruszonym opakowaniu. Zgodnie z treścią art. 7 ust. 3 ustawy onpk przesłanka „stanu niezmiennego” odnosi się do zwracanego towaru, jako fizycznie istniejącego przedmiotu, a nie jego opakowania. Powód w swoich wyjaśnieniach twierdził, że zapis w regulaminie dotyczył opakowań fabrycznych jednakże zakwestionowane postanowienie nie wskazuje jakiego opakowania dotyczy i w sposób zbyt rygorystyczny kreuje przesłanki „zwykłego zarządu” określone w art. 7 ust 3 uonpk.

Sąd dokonując analizy pozostałych postanowień, objętych punktem I 3 - 6 sentencji decyzji, w zakresie w jakim odnoszą się do obowiązków stron po ustaniu umowy na skutek jednostronnego odstąpienia, stwierdza że warunki te zostały określone przez przedsiębiorcę niezgodnie z prawem.

Art. 7 ust. 3 ustawy onpk przewiduje, że w razie odstąpienia od umowy (...) to co strony wzajemnie sobie świadczyły ulega zwrotowi w stanie niezmiennym, chyba że zmiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu. Zwrot powinien nastąpić niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni (...). W związku z powyższym postanowienie przewidujące, że powód gwarantuje: „zwrot kwoty równej cenie, zwrot nie obejmuje kosztów przesyłki dostarczonego towaru, w przypadku zwrotu towaru objętego wysyłką gratisową zwracana kwota zostanie pomniejszona o koszty przesyłki”, stanowi ograniczenie uprawnień konsumenta w zakresie w jakim nie została zachowana zasada wzajemności.

Zgodnie z powołanym przepisem ustawy, w razie odstąpienia od umowy zawartej na odległość, konsument zobowiązany jest ponieść bezpośrednio koszty związane z odesłaniem towaru do powoda a powodowy przedsiębiorca zobowiązany jest zwrócić konsumentowi zapłaconą przez niego kwotę pieniężną, na którą składają się cena towaru oraz koszt jego wysyłki do konsumenta. Przy czym, jeżeli przedsiębiorca decyduje się na objęcie produktów przesyłką gratisową to nie może pomniejszać zwracanej kwoty o koszty przesyłki.

Ograniczeniem uprawnień konsumenta jest także zobowiązanie go do dokonania zwrotu towaru za pośrednictwem kuriera. Art. 7 ust. 3 ustawy onpk nie wymaga od konsumenta specjalnej formy w jakiej towar ma być przez niego zwrócony, a w szczególności aby zwracany towar miał być dostarczony powrotnie do przedsiębiorcy kurierem, pozostawiając swobodny wybór co do sposobu jego dostarczenia, nie wyłączając osobistego doręczenia. Narzucenie w treści Regulaminu tej formy zwrotu może zniechęcić konsumentów do skorzystania z uprawnienia do odstąpienia od umowy.

Jako nieuzasadnione i niezgodne z art. 7 ust 3 ustawy należało uznać określenie przez przedsiębiorcę, że zwrot świadczenia konsumenta nastąpi w ciągu 14 dni roboczych na konto kupującego. Nieuprawnione „doprecyzowanie” przez powoda terminu zwrotu świadczenia konsumenta jako dni roboczych prowadzi do nieuzasadnionego wydłużenia terminu zwrotu kwoty odpowiadającej cenie towaru.

Bezprawnym jest również zastrzeżenie dla siebie przez przedsiębiorcę na podstawie art. 5 k.c. uprawnienia do oceny nadużycia przez konsumenta prawa podmiotowego przy realizacji przyznanego ustawą uprawnienia do odstąpienia od umowy. Po pierwsze, dla skuteczności złożonego oświadczenia wymagane jest jedynie zachowanie określonego terminu, po wtóre ustawa onpk nie przewiduje możliwości dokonywania oceny tego uprawnienia przez drugą stronę umowy, która oczekiwałaby stanu związania umową. Jak słusznie wskazuje pozwany badanie zasadności odstąpienia od umowy zawartej na odległość, pod kątem ewentualnego nadużycia w korzystaniu z tego prawa nie jest uprawnieniem skierowanym do przedsiębiorcy, ale do sądu.

Postanowienie zawarte w punkcie I 8 sentencji decyzji o treści „Instrukcje obsługi oraz inne dokumenty wysyłamy w formie elektronicznej (po otrzymaniu przez Klienta sprzętu i powiadomieniu o nas o tym)”, jest sprzeczne z treścią

art. 3 ust. 5 ustawy o swsk, który stanowi, że: „Sprzedawca jest obowiązany wydać kupującemu wraz z towarem konsumpcyjnym wszystkie elementy jego wyposażenia oraz instrukcje obsługi, konserwacji i inne dokumenty wymagane przez odrębne przepisy”. Obowiązek wydania konsumentowi wraz z towarem wszystkich dokumentów i instrukcji obsługi nałożony na sprzedającego - bezprawnie powód ukształtował w stosowanym wzorcu umowy jako swój warunkowy obowiązek - o ile konsument zawiadomi sprzedawcę o otrzymaniu towaru.

Powodowy przedsiębiorca brak bezprawności w swoim działaniu wywodził z faktu otrzymania szeregu pozytywnych opinii od konsumentów, jednakże w ocenie Sądu posiadanie takich opinii nie zmienia faktu, że przedsiębiorca w stosowanych wzorcach określił wskazane w zaskarżonej decyzji obowiązki konsumenta a także swoje zobowiązania wobec niego w sposób nie znajdujący pokrycia w przepisach prawa. Dla stwierdzenia, że dana praktyka jest niezgodna z przepisem art. 24 uokik wystarczające jest wykazanie, że potencjalnie istniało zagrożenie wystąpienia niekorzystnych dla konsumentów skutków w wyniku zastosowania określonych postanowień we wzorcu umowy. Oznacza to, że nawet jeśli w praktyce nie zaistniały przesłanki do ich zastosowania i konsumenci nie zostali dotknięci negatywnymi skutkami z nich wynikającymi, nie ma to znaczenia dla bytu praktyki z art. 24 uokik.

Mając powyższe na uwadze Sąd stwierdza, że prawidłowo została wykazana przez pozwanego bezprawność zachowania powoda polegająca na naruszeniu art. 7 w zw. z art. 17 ustawy onpk oraz art. 3 ust. 5 ustawy o swsk, w związku z czym wypełniona została hipoteza normy art. 24 ust. 1 ustawy okik - opisanej w punkcie I decyzji.

W odniesieniu do punktu II decyzji Sąd uwzględnił odwołanie powoda uznając je za uzasadnione. Zarzut postawiony w decyzji odnosił się do stosowania przez powoda w umowie postanowień wpisanych do rejestru klauzul niedozwolonych, co stanowi przewidzianą wprost w art. 24 ust 2 pkt 1 ustawy okik praktykę naruszającą zbiorowe interesy. Powyższy regulacja jest konsekwencją istnienia tzw. prawomocności rozszerzonej wyroków Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przewidzianej w art. 479⁴³. Poglądy w zakresie czy konsekwencją istnienia rozszerzonej prawomocności powinno być zaprzestanie stosowania takich samych jak zakazanych wyrokiem abuzywnych postanowień – nie tylko przez przedsiębiorcę, który był stroną postępowania przez SOKiK - ale także przez innych przedsiębiorców, którzy stosują tożsame klauzule w obrocie z konsumentami, są na tle dotychczasowego orzecznictwa niejednoznaczne. Nie wchodząc w dalsze rozważania co do występujących różnic w poglądach, Sąd podzielił tezę orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2014r. sygn.akt. III SK 18/13, wedle której „zachowanie przedsiębiorcy innego niż przedsiębiorca, który był stroną postępowania zakończonego wpisem postanowienia wzorca umowy, jakim ten przedsiębiorca się posługiwał, do rejestru niedozwolonych postanowień umownych nie narusza zakazu posługiwania się postanowieniem wzorca umowy uznanym za niedozwolone z art. 479⁴³k.p.c. w związku z art. 479⁴²k.p.c.” Stąd też, rozważania czy wpisana klauzula uznana za niedozwoloną jest o treści tożsamej (identycznej w skutkach) z tą którą posługiwał się powód, w świetle ww orzeczenia jest przesłanką irrelevantną.

W związku z powyższym uznając, iż nie została wykazana przesłanka bezprawności działania powoda, Sąd na podstawie art. 479^{31a} § 3 k.p.c. uchylił punkt II decyzji, uznając że w tym zakresie nie doszło do naruszenia zbiorowych interesów konsumentów.

Odnośnie praktyki opisanej w punkcie III decyzji Sąd stwierdza, iż powód nie wykazał, że najpóźniej w chwili złożenia konsumentowi propozycji zawarcia umowy na odległość dopełnił obowiązek informacyjny polegający na wskazaniu miejsca i sposobu składania reklamacji. Brak zapisów we wzorcu umownym stosowanym przy zawieraniu z konsumentami umów na odległość, odnośnie możliwości realizacji przez konsumentów roszczeń z tytułu niezgodności towaru z umową, stanowi pominięcie regulacji wynikającej z art. 9 ust. 1 pkt 10 ustawy onpk - a brak realizacji obowiązku informacyjnego stanowi bezprawną praktykę naruszającą zbiorowe interesy o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy okik.

Powód ponadto dopuścił się w ocenie Sądu praktyki opisanej w punkcie IV decyzji przez zaniechanie, nałożonego ustawą obowiązku określonego w art. 9 ust 3 w zakresie potwierdzenia konsumentowi na piśmie informacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 ustawy onpk, najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełnienia świadczenia tj: informacji o imieniu

nazwisku (nazwie), adresie zamieszkania (siedziby) przedsiębiorcy, (art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy onpk), informacji o istotnych cechach właściwościach świadczenie i jego przedmiotu (art. 9 ust. 1 pkt 2 ustawy onpk), informacji o cenie lub I wynagrodzeniu obejmujących wszystkie ich składniki, a w szczególności cła i podatki (art. 9 ust. 1 pkt 3 ustawy onpk), informacji o zasadach zapłaty ceny lub wynagrodzenia (art. 9 ust. 1 pkt 4), informacji o kosztach oraz terminie i sposobie dostawy (art. 9 ust. 1 pkt 5 ustawy onpk), informacji o prawie odstąpienie od umowy w terminie 10 dni, ze wskazaniem wyjątków określonych w art. 10 ust. 3 ustawy onpk (art. 9 ust. 1 pkt 6 ustawy onpk), informacji o terminie w jakim oferta lub informacji o cenie albo wynagrodzeniu ma charakter wiążący (art. 9 ust. 1 pkt 8 ustawy onpk), informacji o miejscu i sposobie składania reklamacji (art. 9 ust. 1 pkt 10 ustawy onpk).

Ustawodawca przewidział , iż na przedsiębiorcy w każdym przypadku spoczywa obowiązek zarówno udzielenia informacji uprzedniej - przed zawarciem umowy - jak i obowiązek potwierdzenia informacji tej samej treści najpóźniej w chwili rozpoczęcia spełnienia świadczenia. Obowiązek potwierdzenia konsumentowi określonych informacji stanowi element szerszego obowiązku informacyjnego, nałożonego na profesjonalistę zawierającego z konsumentami umowy za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość. Korelatem tego obowiązku jest prawo konsumenta do informacji. Prawo konsumenta do informacji jest uznawane za jedno z zasadniczych jego praw. Przekazywanie konsumentowi informacji ma przede wszystkim zapewnić wysoki standard przejrzystości transakcji z jego udziałem. Dzięki jej zagwarantowaniu konsument ma możliwość zdobycia wiedzy o przedmiocie i warunkach transakcji, w których uczestniczy.

Podnoszone przez powoda twierdzenia, że obowiązki informacyjne w tym zakresie zostały wypełnione przez możliwość zaznajomienia się z treścią oferty na stronie internetowej przedsiębiorcy przy pomocy której konsument zawiera umowę na odległość, czy też przez umieszczenie ich treści w zakładkach stron internetowych, nie spełnia wymogów z art. 9 ust. 3 w zw. z art. 9 ust 1 ustawy onpk.- . co świetle okoliczności niniejszej sprawy jest bezprawną praktyką o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy okik.

Konsekwencją uznania, że powód stosując praktyki opisane w punkcie I, III i IV decyzji naruszył zbiorowe interesy konsumenta było nałożenie kary pieniężnej , o której mowa w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy okik.

Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę w drodze decyzji karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10 % przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary jeżeli przedsiębiorca ten chociażby nieumyślnie dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy okik. Cytowany przepis art. 106 ust 1 pkt 4 przyznaje zatem Prezesowi UOKiK uznaniowe uprawnienie do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej za wymienione w jego treści naruszenie przepisów ustawy.

W ocenie Sądu nałożenie kary pieniężnej na powoda z tytułu stwierdzenia stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów było uzasadnione co do zasady jak i wysokości.

Trybunał Konstytucyjny prezentuje pogląd, że odpowiedzialność karnoadministracyjna to odpowiedzialność typu represyjno-porządkowego, jest ona przejawem interwencjonizmu państwowego w sferach, jakie zostały uznane przez ustawodawcę za szczególnie istotne (zob. wyrok z 24 stycznia 2006 r., sygn. SK 52/04, OTK ZU nr 1/A/2006, poz. 6). Ingerencja ta stanowi sankcję niezgodnego z prawem zachowania określonych podmiotów.

W niniejszej sprawie nie zachodzą w ocenie Sądu przesłanki do nienakładania na powódkę kary pieniężnej z uwagi na znaczny czas trwania praktyki oraz okoliczność, że przypisana powodowi praktyka miała charakter powszechny. Okoliczność, iż przedsiębiorca ponosi winę nieumyślną nie wpływa przy tym na możliwość oraz zasadność nałożenia na niego kary pieniężnej, co wynika wprost z treści art. 106 ust 1 pkt 4 cytowanej ustawy.

Prezes UOKiK w sposób prawidłowy uwzględnił szereg okoliczności zarówno obciążających jak i łagodzących, co znalazło swoje odzwierciedlenie w wysokości wymierzonej kary pieniężnej. Dodać przy tym należy, iż zgodnie z treścią powołanego już art. 106 ust 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes UOKiK był uprawniony do nałożenia kary pieniężnej w wysokości 10% przychodu przedsiębiorcy. Wysokość kary pieniężnej ustalana jest w stosunku do ogólnej kwoty przychodów przedsiębiorcy osiągniętych w roku poprzedzającym wydanie decyzji o jej

nałożeniu. Zatem pozwany Prezes UOKiK w sposób prawidłowy przyjął za podstawę wymiaru kary kwotę przychodu z działalności gospodarczej osiągniętego ogółem w 2012r. ,wskazaną w informacji udzielonej przez Urząd Skarbowy.

Prezes prawidłowo w ocenie Sądu uwzględnił okoliczności obciążające (długotrwałość stosowania praktyki, skutki ekonomiczne i prawne dla konsumenta, zasięg praktyki) i łagodzące (zaniechanie stosowania praktyki). Najwyższy wymiar kary dotyczył kary wymierzonej w punkcie V 4 sentencji decyzji za czyn opisany w punkcie IV sentencji decyzji , gdyż w tym przypadku nie doszło do zaniechania stosowania stwierdzonej praktyki.

Sąd nie może odnieść się do zarzutu powoda w zakresie w jakim wymiar kary nie uwzględnia jego sytuacji finansowej – powołując się na stratę w działalności - z powodu twierdzenia nie popartego dowodem na tę okoliczność. Jednocześnie Sąd zauważa, że powód nie dążył do wykazania (również na etapie postępowania sądowego) wysokości osiągniętego przychodu w sposób odzwierciedlający jego faktyczną sytuację ekonomiczną jak również pozwalającą ustalić , czy osiągnął korzyści ze stosowanej praktyki. Ta konstatacja prowadzi do wniosku, że Prezes prawidłowo ustalił przychód powoda w oparciu o informację pochodzącą od Naczelnika Urzędu Skarbowego w G.. Natomiast okoliczność na którą powołuje się powód, to jest zaniechanie stosowania niektórych praktyk, znalazło swoje odzwierciedlenie przy obniżeniu kary, w związku z czym dalsze jej obniżenie nie jest zasadne. Podnoszona przez powoda niezakłócona współpraca z Prezesem w toku prowadzonego postępowania administracyjnego nie jest zaś okolicznością mającą wpływ na złagodzenie wymiaru kary, lecz jest obowiązkiem strony tego postępowania.

Mając powyższe na uwadze , Sąd na podstawie art. 479^{31a} k.p.c. § 1 k.p.c. oddalił odwołanie w pozostałej części , nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. , obciążając nimi w całości stronę powodową .

SSO Hanna Kulesza